

Skattetryk, men sandelig ogsaa Statsskatteyderne. Ja, det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Aubeck) ryster paa Hovedet, men det ærede Medlem er dog fuldt vidende om, at indenfor Statsfinanserne ligger Forholdene saaledes, at hvis vi ikke bringer Udgifterne væsentlig ned, vil vi ikke kunne skabe Ligevægt i Statshusholdningen uden ved Hjælp af Laan. Følgen deraf maa jo være den, at hvor de store Udgiftsbeløb er fordelt paa Stat og Kommune, og hvor Besparelser derfor maa tilvejebringes, maa Besparelserne ogsaa fordeles mellem Stat og Kommune. Jeg indrømmer imidlertid, at naar det ærede Medlem ikke har mere end $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., vilde det blive noget smaat, naar han skulde dele det i to nogenlunde lige store Dele. Derfor forstaar jeg godt, at det ærede Medlem holder det sammen og ved at ændre Refusionsregelen for Staten fra $\frac{7}{12}$ til $\frac{7}{11}$ skænker Kommunerne det hele. Det ærede Medlem burde imidlertid have samlet den Courage sammen, som jeg ved han besidder, og have sagt: Nu skal vi naa til en Beparelse baade for Stat og Kommune, som er følelig. Det kan ogsaa gøres indenfor den Udformning af Lovforslaget, som det ærede Medlem har givet, det kan gøres ved at indføje Brændselet og den lønnede Sygepleje i Hjemmet paa Bevægelsesområdet. Det havde fuldt og helt kunnet rumme disse Ydelser. Saa var det ærede Medlem naaet ned paa det Udgiftsniveau, Forslaget her er anlagt paa.

Ganske vist havde det ærede Medlems Forslag endnu den Mangel, hvad jeg ogsaa har paapeget i Folketinget, at de Stigningstal fra Aldersklasse til Aldersklasse, som det ærede Medlem foreslaar med 5 pCt. af Ydelsen, er utilstrækkelige. Det ærede Medlem synes at give De samvirkende Sogneraadforeninger nogen Ret i, at de, der ved disse Stigningstal særlig hjælpes, er de mere velsituerede, som kan holde ud ved egne Midler. Jeg skal ikke modsige dette, selv om naturligvis mange ogsaa tager denne Udsættelse ved Villien til at holde sig oppe gennem meget Arbejde i disse Aar. Men man kan, som jeg sagde i Folketinget, ikke baade blæse og have Mel i Munden. Man maa enten gøre det ene eller det andet, enten bortfjerne denne Stigning eller gøre Trinene saa høje, at de virkelig kommer til at indeholde en Tilskyndelse til Selvforsørgelse; men det gør de Trin, det ærede Medlem har opstillet, aldeles ikke. Jeg har nærmere begrundet dette i Folketinget og skal henvise til mine Udtalelser der.

Jeg forstod af det ærede Medlems Udtalelser, at han slutter sig til Grænsen paa de 65 Aar, og at han ganske ligesom jeg mener, at ved den Alder er Arbejdsevnen, i hvert Tilfælde ved korporligt Arbejde, i Almindelighed saa svækket, at en Haandsrækning kan være fornøden. Men der var i det ærede Medlems Udtalelser ligesom en Genklang af de Stemninger og Følelser, som ved forskellige Lejligheder har fundet Udtryk fra socialdemokratisk Side, og som udkrystalliseredes saa skønt under Forhandlingerne i 1922, da en Folketingsmand med graadkvalt Stemme talte om de gamle 55-aarige, som blev stedt i Fare ved det Forslag, man stillede. Jeg tror, vi skal se at komme bort herfra. Der er paa dette Omraade skabt et Retsprincip, som tager køligt, men fast paa denne Sag, og indenfor hvilket der ikke er Plads for de Stemningsudbrud, ærede Medlemmer nu og da trods den skete Forandring i Grundprincipperne ikke kan holde tilbage.

Det ærede Medlem talte endelig om Børnenes Pligt overfor Forældrene, den var kun moralsk, sagde han. Det er rigtigt, den er kun moralsk, men jeg tror, at der i høj Grad kunde være Grund til i slet ikke talsvage Kredse at kalde paa denne Moralitet. Jeg tror, at man hos mange velsituerede misforstaar den Ret, der her gives de gamle, saaledes, at den ophæver den Pligt, Børnene har overfor deres Forældre, og jeg synes, at det er godt, naar der under Forhandlingen her paa Rigsdagen slaas til Lyd for at kalde paa denne Pligt. Jeg kunde have ønsket at gøre det i Lovforslags Form, hvis det havde været muligt, thi den Adgang, der nu er givet dertil, er jo desværre af den Art, at den kan ramme Forældrene haardt, idet den væsentlig bestaar deri, at Kommunalbestyrelserne nøje paaser, at de gamle ikke til Fordel for Børnene berøver sig selv Midlerne til deres Underhold. Alt for ofte sker dette, og alt for ofte er det i første Række de gamle, som det kommer til at gaa ud over. Thi det maa indskræpes, at hvor det bevises, at det i Aftægtsforhold eller lignende Forhold finder Sted, er der i Virkeligheden ingen Plads for Kommunalbestyrelser til at votere de paa-gældende gamle en Aldersrente. At det i mange Tilfælde sker af Medlidenhed, at man i mange Tilfælde lukker Øjnene for saadanne Misbrug af Loven, er jeg meget vel vidende om, men Kommunalbestyrelsernes Opmærksomhed maa henledes paa disse Forhold; ogsaa de gamles Opmærksomhed maa henledes derpaa. Kunde man